

LINDA JANSMA
**DUISTER
HART**



 storytel original

DE CRIME COMPAGNIE

O

Marta

‘Het laat me koud, Daan! Wat mij betreft lazer je vandaag nog op!’

De stem van Vincent klonk hard, hij schreeuwde. En dat was iets wat hij zelden deed. Onze zoon Daan had het ook wel heel erg bont gemaakt. Ik had geprobeerd met hem een discussie aan te gaan over zijn gedrag, maar zoals altijd was het tegen dovemansoren geweest. Ik kon geen zin afmaken of hij uitte er alweer zijn eigen ongenoegen over, alsof hij wilde dat alleen zijn mening gehoord werd. En dat, in combinatie met wat hij deze keer had uitgehaald, had Vincent woest gemaakt. De maat was vol; hij had me laatst al gewaarschuwd. Maar wat kon ik doen? Ik probeerde Daans buien en stemmingen zo veel mogelijk te negeren. Dat ik daarbij over me heen liet lopen, nam ik op de koop toe – alles voor de lieve vrede in huis.

‘Dan ga ik toch!’ schreeuwde Daan terug. Hij greep zijn jas van de keukenstoel waar hij hem even daarvoor overheen had gegooid, stapte achteruit, bij zijn vader vandaan, en stak zijn vinger op. ‘Maar ál s ik ga, dan zie je me nooit meer terug!’

‘Graag!’ brulde Vincent. ‘Ons leven zal een stuk rustiger zijn zonder jou!’

Ze stonden als kemphanen tegenover elkaar. Vincent en Daan, vader en zoon. Uiterlijk leken ze in niets op elkaar, maar hun karakters waren identiek, de reden dat het ook zo vaak botste tussen die twee. Het enige wat ik in een geval als dit kon doen, was me afzijdig houden, anders liep het nog meer uit de hand. Misschien niet de juiste keus, dat wist ik heel goed, maar ik wist waartoe het kon leiden en dat wilde ik niet nog een keer meemaken.

Ik hoorde Saartje de trap af komen en hoopte maar dat ze haar mond zou houden. Elk woord kon nu verkeerd zijn. Maar natuurlijk deed ze dat niet en dat had ik kunnen weten. Saartje – *Sara, mam!* – zat met haar veertien jaar midden in de puberteit en schopte tegen alles en iedereen aan zonder rekening te houden met de gevoelens van anderen.

‘Alweer ruzie?’ vroeg ze toen ze de keuken binnenkwam. Ze liep naar de koelkast en trok hem open.

‘Saar,’ zei ik waarschuwend.

Ze keek even om de koelkastdeur heen naar mij voordat haar hoofd weer verdween en zei: ‘Nou, je kunt er moeilijk omheen, mam.’

‘Jij moet je bek houden!’ raasde Daan. Zijn gezicht was rood aangelopen en hij keek met een woeste blik naar zijn zeven jaar jongere zusje.

Het was voor de derde keer dat ik het zag, die gloed in zijn ogen. Ik kon die niet omschrijven, maar het woord dat er het dichtstbij kwam was: inktzwart. Diepe poelen

van duisternis die me elke keer de adem benamen.

Het enige wat Saar deed was met haar ogen rollen. Ze pakte een blikje suikervrije Red Bull uit de koelkast, sloeg de deur dicht en verliet de keuken. We waren weer alleen met onze onhandelbare zoon. Mijn oudste. Het kind waar ik zo naar had uitgekeken. Het kind dat me moeder maakte en een roze wolk veroorzaakte die maanden aanhield. Waar was de tijd gebleven dat ik hem in mijn armen kon sluiten en een kus op zijn haren kon drukken? Dat ik hem naar zijn kamer kon sturen als hij weer eens iets had uitgevreten; dat hij onze regels, hoe stom hij die ook vond, volgde omdat hij ‘geen zin had in gezeik’?

De puberteit, had mijn moeder stellig beweerd. Zo was je broer vroeger ook, het gaat wel weer over.

Ik was het niet met haar eens. Of tenminste, ik herinnerde me niet dat mijn broer Thom de dingen had gedaan die Daan deed. En al helemaal niet dat hij mensen pijn deed.

‘Kijk, daar zeg je toch ook niks van?’ riep Daan. ‘Je had Sara verboden om die troep te drinken, maar ze doet gewoon haar eigen zin. En als ik dat doe, zit je me meteen op mijn nek!’

‘Je zus komt nog wel aan de beurt,’ reageerde Vincent. ‘Op dit moment draait het om jou. Hoe háál je het in je hoofd om iemand zó van zijn fiets te trappen dat hij op de Spoedeisende Hulp belandt! Je mag blij zijn dat hij geen aangifte doet.’

‘Wat kan jou dat schelen?’ riep Daan. ‘Je trok je handen toch van me af? Ik kon toch beter oplazeren?’

‘Doe dat dan ook!’ schreeuwde Vincent. ‘Ga!’

De ontlading kwam via Daans hand die uithaalde en zijn vader een klap verkocht – niet echt hard, maar hard genoeg om Vincent een pas opzij te doen wankelen. En nog voordat Vincent of ik de kans had om daarop te reageren, stormde Daan de keuken uit. Niet lang daarna sloeg de voordeur met een klap dicht.

De stilte die volgde was beklemmend, maar in zekere zin ook bevrijdend. Zo voelde ik me altijd als Daan weg was: opgelucht. Het betekende rust in het gezin, geen geschreeuw, geen ruzie, geen dichtslaande deuren. Ruimte om te ademen en niet op eieren te hoeven lopen.

Natuurlijk hadden we ook weleens wat met Saartje. Zij was echt geen lieverdje en kon het bloed onder mijn nagels vandaan halen. Net zoals Thijs, onze net achttien geworden andere zoon, die aan de vooravond van het studentenleven stond. Ook hij had weleens wat uitgevreten, maar op een heel ander niveau. Normaler.

Bij Daan was het altijd anders geweest. Zijn streken waren nooit simpelweg ondeugend geweest, maar eerder een beetje doortrapt, misschien zelfs een tikkeltje gemeen. Zo was hij in de kleuterklas al geweest, maar ik geloofde stevast dat het wel over zou gaan als hij ouder werd.

Het ging echter niet over; het werd alleen maar erger. En dit was dus het resultaat: een woedende Daan die vertrok. Hij was al diverse keren kwaad weggegaan met het dreigement dat hij nooit meer zou terugkomen, maar altijd kwam hij weer thuis, meestal dezelfde avond nog.

Deze keer voelde het anders. Deze keer voelde het

definitief en ik wist vrijwel zeker dat Daan niet meer thuis zou komen.

Maar ik had het mis – hij kwam terug...